

Inaugural Lecture
Встъпителна лекция

СКРИТАТА ИСТОРИЯ НА ДУМИТЕ, ИЛИ ГЛУХ ЛИ Е ГЛУПАКЪТ

Биляна Михайлова

Софийски университет „Св. Климент Охридски“

Доц. д-р Биляна Михайлова е преподавател в Катедрата по общо, индоевропейско и балканско езикознание на Софийския университет „Свети Климент Охридски“. В периода 1994 – 1999 г. следва „Балканистика“ в Софийския университет. През 2003 г. защитава докторска дисертация на тема: „Етимологични проблеми на предгръцкия езиков субстрат“. Постъпва като асистент по общо и индоевропейско езикознание през 2004 г. През 2014 г. е избрана за доцент по общо и индоевропейско езикознание с хабилитационен труд със заглавие: „Очерк по индоевропейска фонетика“. Чете лекции по общо и индоевропейско езикознание в Софийския университет „Свети Климент Охридски“. Научните ѝ интереси са в областта на общото езикознание, индоевропейското езикознание, етимологията и палеобалканистиката. Встъпителната публична лекция „Скритата история на думите“ е изнесена на 01.12.2014 г.

Резюме. Встъпителната лекция представя четири етимологически етюда. Първият от тях анализира думите за *сляп* в индоевропейските езици. Второто изследване е посветено на етимологията на славянските лексеми **glupъ*, **gluxъ* and **glutъ*. Последните две части се отнасят до думи, изразяващи емоциите *щастие* и *тъга*.

Keywords: etymology, Indo-European languages, cognitive semantics, emotions

През 1912 г. големият български езиковед Стефан Младенов изрича следните думи: „...но кога е дума за развоя на духовната човешка култура (първоначална и по-късна), сир. кога има да се покаже как непрекъснато се издига човек в интелектуално и морално отношение, тогава историята на езика едничко може да ни послужи, защото само езикът и предадените чрез езика произведения на човешкия дух пазят особено интересни следи от изминатите стадии на човешкото духовно развитие“.

Тези думи на първия български индоевропейист и автор на първия етимологичен речник на българския език са знаменателни. Историята на звуковете

ни води по следите на историята на думите, а оттук – по следите на историята на мисленето. Тя ни дава възможност да надникнем в света на древния човек и начина, по който възприема всичко, което го заобикаля. Позволява ни да открием остатъците, в които тези първоначални представи идват до наши дни, показва ни как несъзнателно чрез езика ние ги предаваме на децата си.

Сравнението на езиците, реконструкцията на равнищата на праезика, етимологията са средствата, които могат да дадат отговори на въпросите: *Откъде идваме? Кой сме ние? Къде отиваме?*

В търсене на вечните човешки въпроси предлагам няколко етимологични етюда.

I. Някои думи за физически недъзи

1. ‘Сляп’

Думите за физически недъзи са натоварени емоционално и психологически. Те често биват табуирани и следователно старите форми се заменят с нови. В индоевропейските езици липсва общ етимон, изразяващ понятието ‘сляп’. Възможно е обикновената, немаркирана семантична дума да е *h₂endʰos, както предполагат Малъри и Адамс (Mallory, Adams 1997: 70, 2006: 197): стинд. andhá-, авест. anda- ‘сляп’ и вероятно в галския термин за гладиатор, който се бие с шлем без отвор за очите anda-bata.

Нека видим кои са най-широко разпространените модели на семантична еволюция, по които се развива понятието ‘сляп’ в индоевропейските езици.

Бък (Buck, 1949: 322) отбелязва, че думите за ‘сляп’ рядко са свързани с тези за ‘око’ и ‘виждам’.

Добре познат семантичен модел е развитието ‘крив’ > ‘кривоглед’ > ‘еднооко’ > ‘сляп’:

– гр. στραβός ‘сляп’ (означава също ‘крив’ в новогр.) продължава старогръцка дума със значение ‘кривоглед’. Лексемата е свързана със στρεβλός ‘усукан, крив’ и също ‘кривоглед’;

– гр. ἴλλός ‘кривоглед’, производна форма от редуплицирания глагол ἴλλω ‘въртя’ < *F₁-Fλω, родствен с εἰλέω ‘въртям, навивам’ (DELG II 319-320, GED 384) от ие. корен *wel- ‘въртя’;

– развитието ‘еднооко’ > ‘сляп’ е засвидетелствано и в лат. *caecus* ‘сляп’ в сравнение със съответствията на тази дума в келтските и германските езици: стирл. *cáech* ‘еднооко’, сруелс. *coeg* ‘сляп, еднооко’, уелс. *coeg* ‘празен’, сткортн. *cuic* ‘сляп с едното око, еднооко’, гот. *haihs* ‘еднооко’, които говорят за първоначално значение ‘еднооко’. Ако стинд. *kekara-* ‘кривоглед’ наистина е свързана с тях, тогава можем да предположим, че тези думи са свързани с етимон със значение ‘крив’.

В мои публикации (Mihaylova, 2012) приведох доказателства за етимологичната връзка между гр. ἄλαός ‘сляп’ и славянските думи, произлизащи от общослав. *slěpъ. Двете форми се извеждат от ие. корен *(s)leh₂y-/(s)lh₂ey- с s mobile и швебеаблаут. В по-отдалечен план бихме могли да допуснем, че тези форми са сродни с думите за ‘ляв’ гр. λαῖός, лат. *laevus*, общослав. lěvъ < ие. *leh₂i-wo-

Първоначалното значение на индоевропейския корен най-вероятно е ‘крив’. Семантичното развитие ‘крив’ > ‘ляв’ е обичайно в индоевропейските езици и се доказва от такива случаи като бълг. диал. *крива ръка* и срхр. (*ruka*) *kriva* ‘лява ръка’ и балтийските образувания от същия корен латв. *krēiss*, лит. *kaĩras*, *kaĩrias* ‘ляв’.

1.1. Широко разпространени в индоевропейските езици са следните взаимосвързани модели на семантично развитие:

‘неясен, смътен, задимен, запушен, мръсен, зацапан’ > ‘сляп’;

‘тъмен, мрачен’ > ‘сляп’;

‘объркан’ > ‘сляп’.

Развитие по тези модели е засвидетелствано в различни формации от ие. корен **d^hew-(H)-* ‘прах, дим, задимявам, запрашавам’:

гр. τυφλός от формата с лабиално разширение **d^hew-b^h-* ‘задимявам; облачен, мрачен, неясен, също за ума и сетивата’. Към същия корен принадлежат стирл., сруелс., стбрет. *dall* ‘сляп’ < пракелт. **dwalno-* < ие. **d^hw-l-no-* (Matasović 2009: 88), срв. гот. *dwals* < прагерм. **dwalaz*, нем. *toll*, англ. *dull* ‘глупав’.

С оглед на факта, че от корена **d^hew-(H)-* са се развили също и думите за ‘глух’ и ‘глупав’ в германските езици (срв. гот. *daufs* ‘глух’, ствиснем. *toup* ‘глух’ и ‘глупав’ и т.н.), можем да предложим два възможни сценария:

а) гръцките и келтските думи за ‘сляп’ са се развили от дума с първоначално значение ‘задимен, замъглен’, а сродните германски думи за ‘глух’ и ‘глупав’ са независимо развитие, както е показано в случай *b*;

б) германските думи, произхождащи от **d^hew-b^h-* предполагат преплитане на понятията ‘глух’ и ‘глупав’: гот. *daufs*, стнорд. *dauf*, стангл. *deaf* ‘глух’ и особено ствиснем. *toup* ‘глух’ и ‘глупав’. Тъй като липсата на дадено сетиво се идентифицира с някакъв вид неадекватност, липса на възприятие и объркване, можем да допуснем, че понятията ‘сляп’ и ‘глух’ са се развили от думи с първоначално значение ‘объркан’ < ‘дим, задимен, опушен’. По същата причина понятието ‘глупав’ често се свързва с различни концепти, означаващи липса на дадено сетиво.

Ако приемем втората възможност, семантичното развитие ще бъде паралелно на това в германското **blenda-* ‘сляп’ и латв. *blenst* ‘имам слабо зрение, късоглед съм’, срв. гот. *blinds*, стнорд. *blindr*, англ. *blind* и т.н. < ие. **b^hlend^h-* ‘объркан съм’ (LIV² 89), срв. блсти, блд| ‘бръщолевя’, лит. *blėsti*, *blendžiù* ‘спя, разбърквам брашно в супа, бърбя, заоблачавам се’, с *o*-степен на корена гот. *blandan sik* ‘смесвам’, стисл. *blanda* ‘смесвам’, стангл. *blandan* ‘смесвам’, стб. бл|дити, бл|жд| ‘блуждая, скитам’.

2. ‘Глух’ и ‘глупав’

Както вече споменахме, думите, означаващи липса на сетиво, често са сродни с думи със значение глупав. Много езиковеди предполагат, че общославянските форми **gluxъ* ‘глух’ и **glupъ* ‘глупав’ произхождат от общ корен **g^hlew-*, но са образувани с различни разширения. Какво е обаче първоначалното значение на този корен? Дали то е свързано с объркване, което предполага сходната неадекватност

на глупака, лишен от опората на бързия и остър ум, и на човека, който трудно се ориентира заради липсата на някое сетиво? Нека добавим към славянските производни от този корен и общослав. **glumъ*, **gluma* ‘празнословие, самохвалство, шега’ и да се опитаме да разплетем загадката. Ако разгледаме внимателно значенията на наследниците на **gluma*, **glumъ* в славянските езици, ще намерим ясни доказателства за връзката с **glupъ*: срхр. *glumiti se* ‘правя глупави неща’, диал. рус. *глумить* ‘правя се на глупак’, *глумá* ‘глупав, безумен’, *глум* ‘глупак’, *глумой* ‘глупав’, словен. *glúma* ‘шега, нещо глупаво’ (Вж. ЭССЯ VI: 147).

В речника на Покорни за индоевропейския корен **g^hlew-* се предполага значение ‘радост, веселба, шега, игра’, което е изведено въз основа на сравнение между семантиката на сродните форми гр. *χλευή* ‘шега, закачка’, стисл. *glyh* ‘веселие’, стангл. *glēo*, *glieg*, *glīw* ‘веселие, игра’, с дентално разширение: лит. *glaudas*, *glauda* ‘забавление, игра’, *gláudoti* ‘шегувам се’, латв. *glaudi*, *glaudas* ‘галя’, с лабиално разширение: стисл. *glaumr* ‘шумно веселие’, стангл. *glēam* ‘веселие, игра, забавление’. Каква е обаче етимологичната връзка между ‘веселба’, от една страна, и ‘глупостта’, ‘глухотата’, от друга?

При внимателен преглед на значенията на производните от корена **g^hlew-* в различните ие. езици установяваме, че основното значение не е просто ‘веселие, забава, игра’, а ‘шумна игра’ и изобщо ‘шум, боботене, тътен’. В подкрепа на това твърдение са стисл. *glymjа* ‘отеквам’ и срвиснем. *glumen* ‘кънтя, тътна’.

От установеното тук първоначално значение в славянските езици коренът **g^hlew-* претърпява специфично семантично развитие: ‘боботещ звук’ > ‘силна и неразбираема реч; брътвеж’ > ‘немота, ням’. Първоначалното значение на праслав. **gluma*, **glumъ* < ие. **g^hlow-m-* не е ‘шега’ или ‘празнословие, самохвалство’, а ‘неразбираема реч, пелтечене’, от което се развива значението ‘който не може да говори, ням’, засвидетелствано в срхр. *gluim*, *gluma*, *glumo* означава ‘глухоням’. Семантични паралели за развитието ‘неразбираема реч, брътвеж’ > ‘немота’ откриваме в стирл. *balb* ‘ням, тих; нечленоразделен, глух звук’, заето от лат. *balbus* ‘пелтек, заекващ човек’; нем. *stumm*, нидерл. *stom*, дат., швед., норв. *stum* ‘ням’, срв. гот. *stammis* ‘заекващ’, ствиснем. *stammalōn*, срвиснем. *stammeln*, стисл. *stama* ‘заеквам’; стб. нэмъ ‘ням’ < общослав. **němъ* с дисимилация от ономатопеичното **mětъ*, срв. латв. *mēms* ‘ням’, чието първоначално значение очевидно е ‘издавам нечленоразделни звуци, мънкам’, срв. стб. нэмовати ‘говоря нечленоразделно’, бълг. диал. *мемла* ‘говоря неразбрано, бърборя’.

А сега нека се върнем на връзката с **gluxъ* и **glupъ*. Връзката между понятията за ‘ням’ и ‘глух’ е напълно естествена и това е дало начало на общославянската форма **gluxъ* < ие. **glow-s-o-*. Добре ни е известно как човешкото съзнание асоциира понятията ‘глух’/‘ням’ и ‘глупав’. Затова лесно можем да си представим как понятието ‘глупав’, т.е. общослав. **glupъ*, възниква заедно с ‘ням’ и ‘глух’ от ие. **g^hlew-*. Остава открит въпросът дали този корен е изначално значението ‘силен шум, грохот, буботене, нечленоразделен звук, бръ-

щолевене, брътвеж’, или то се е развило от по-ранно ‘объркване, обърквам’, както в ие. **b^hlend^h*- ‘объркан съм’ > стб. блсти, блд₁ ‘бръшоловея’

II. Някои думи за емоции – понятията за тъга и радост

Тъгата и радостта са две от петте чувства, определяни от психолозите като първични. Тъй като радостта е единственото положително сред тях, двете оформят единствената антонимна двойка.

1. Етимологичният анализ на думите със значение ‘тъга, печал’ в индоевропейските езици показва, че те се развиват от лексеми, чиято първоначална семантика е свързана изключително с идеята за *насилие и усещане за физическа болка*, въпреки че тъгата дава явен отпечатък върху изражението на лицето и има сериозни последици за социалния живот на човека. Тази връзка е в съответствие с изследванията, извършени с помощта на методи за невровизуализация, които показват, че физическата и емоционалната болка активират едни и същи зони в мозъка.

Таблица на българските думи, изразяващи понятието ‘печал’, според първоначалното значение на корена, от който те произлизат

физическо мъчение	разкъсвам, стривам, чупя, режа	натискам, мачкам	дърпам, влача, тегля; тежък	горя	смърт
жал от ие. корен <i>*g^weIH-</i> ‘измъчвам, пробождам’	скръб от ие. корен <i>*sker-b^h-</i> ‘режа’	мъка от ие. корен <i>*men(H)k-</i> ‘стривам, мачкам’	тъга от ие. корен <i>*tenǵ^h-</i> ‘дърпам, влача; тежък’	печал от ие. корен <i>*pek^w-</i> ‘пека’	униние от ие. корен <i>*neh₂w-</i> ‘смърт, труп’
	покруса, съкрушение от ие. корен <i>*krews-</i> ‘бутам, блъскам, чупя, стривам’			горест от ие. корен <i>*g^wher-</i> ‘горя’	
	терзание от ие. корен <i>*sterǵ^h-</i> ‘чупя, стривам’				

В резултат на сравнителен анализ на думите за ‘печал, тъга’ в славянските и романските езици се установява, че във втората група освен понятия, изразяващи физическа мъка, има и такива, които произлизат от първоначални концепти, свързани със социалната сфера, срв. фр. *désolation* < ‘сам, пуст’, *ennui* < ‘омраза’ и рум. *alean* < ‘враждебност, омраза’, *supărare* < ‘обида’, *mâhnire, mâhniciune* < ‘изоставям, напускам’, порт. *saudade* < лат. *solitas* ‘самота’.

2. Радост

Тази емоция се характеризира с чувство на вътрешно задоволство, увереност в собствените сили и значимост. Изразява се в усмивка, смях, обща възбуда, безцелни движения, подскачане. Радостта е социално

обусловено чувство, тя произлиза от социалните контакти и засилва социалните контакти. В противовес на думите за ‘тъга, печал’ първоначалното значение на лексемите, означаващи ‘радост’, е свързано най-често с понятия от социалната сфера.

Портрет на радостния човек

Славянският корен за радост **radъ* (стб. радъ, срхр. *rād* и т.н.) няма сигурна етимология. Свързан е с германските думи, производни от прагерм. **rōta-* (стангл. *rōt*). Славянските и германските лексеми се извеждат от ие. корен **HroHd-* (Kroonen, 2013), от който обаче не се откриват унаследени думи в другите индоевропейски езици. В търсене на етимологията на славянската дума **radъ* реших да използвам малко по-необичаен подход – да обрисувам етимологичния портрет на радостния индоевропеец. За целта поставям няколко основни въпроса, чийто отговор ще ни помогне да установим семантичните модели, според които се развива понятието *радост*.

Какъв е радостният човек?

Добър

– праслав. **veselъ*, стб. весель, уелс. *gwiw*, брет. *gwiou* ‘весел’ от ие. корен **wesu-*, срв. стинд. *vásu-* ‘добър’, стирл. *fō* ‘добър, доброта’ (IEW 1175 – 1175);
– ирл. *sube* ‘радостен’ – композит от ие. **h₁su-* ‘добър’ и глагола **bhewH-* ‘съм’.

Хубав

– гот. *fahēps* ‘удоволствие, радост’, стангл. *ge-fēon* ‘радват се, доволни са’, *fægen* ‘весел, радостен’ < ие. ***pek-*, **pēk-* ‘права хубав, почиствам, радвам се’;
– рум. *bucurie* ‘радост’, *bucuros* ‘радостен, щастлив’, срв. алб. *bukur* ‘красив’.

Какво изпитва?

Удоволствие от живота, храната, любовта

– гр. *saга* ‘радост’ < ие. **ǵ^her(H)-* ‘желая, намирам/изпитвам удоволствие’ (IEW 440–441, LIV² 176), срв. стинд. *háryati* ‘харесвам, доволен съм, изпитвам удоволствие от нещо, копнея’, ствиснем. *ger* ‘копнеещ’, *gern* ‘изпълнен с желание’, стирл. *gor* ‘набожен’;

Желание

– нем. *Lust* ‘удоволствие, наслада, радост, желание, охота, похот’ < прагерм. **lustu-* (срв. срвиснем, стсакс., срдолнем., стангл., англ. *lust*, срдолнем. *lust*, *lost*, *luste*, стнорд. *lyst* ‘желание, радост’, гот. *lustus* ‘желание’. От ие. корен **las-* ‘копнея, жаден, лаком съм, буен съм’, срв. стинд. *lašati* ‘копнея’, *las-* ‘играя, забавлявам се’, гр. *lilai>omai* ‘копнея’, лат. *lascīvus* ‘игрив, необуздан’, бълг. *ласка*. (IEW 654, LIV² 397).

Любов, обич, загриженост

– стинд. *prītá-* ‘радостен’ от ие. корен **preyH-* ‘харесвам, обичан съм’ (IEW 844, LIV² 490), срв. стинд. *prīyá-* ‘скъп, любим, любовник, съпруг’, стб. *приўти* ‘грижа се’, бълг. *приятел*, ствиснем. *friiten* ‘грижа се’.

Как изглежда?

Свети (от радост), озарен е (това е може би най-честно срещаният семантичен модел)

– англ. *glad* < стангл. *glæd* ‘светъл, блестящ, радостен’ < прагерм. **glada-* (стнорд. *gladr* ‘светъл, радостен’, стфриз. *gled* ‘гладък’, дат. *glad* ‘радостен’ < ие. **ghel-* ‘светя, блестя’;

– стангл. *blīdsea* ‘радост’, *blīþe*, ствиснем. *blīdi* ‘весел, радостен’ < **blithiz* ‘благ, мил, любезен’ (срв. стсакс. *blīdi* ‘светъл, щастлив’, срнидерл. *blide*, нидерл. *blijde*, стнорд. *blīðr* ‘мек, любезен, благ’, ствиснем. *blidi* ‘весел, приятелски’, гот. *bleiþs* ‘любезен, приятелски, милостив’ < **b^hley-* ‘светя’;

– гр. φαίδρός ‘светъл, ясен, сияещ от радост, весел’, лит. *giēdras*, *gaidrūs* ‘весел, ясен, светъл’ < ие. **g^{wh}eh₂i-* ‘светя, блестя’, срв. гр. φαίδριος ‘блестящ, сияен’, латв. *dziedrs* ‘лазурен, небесносин’, лит. *gaĩsa* ‘блясък в небето’.

Какво прави?

Подскача, движи се бързо, активен е

– нем. *sich freuen* ‘редвам се’, ствиснем. *frewī*, *frewida* ‘удоволствие, радост’ < ие. **prew-* ‘скачам’ (IEW 845 – 846, LIV² 493), срв. стинд. *pravatē* ‘скачам, движа се бързо’, рус. *прыгать* ‘скачам’.

Говори оживено, държи се шумно

– стангл. *hrōðor* ‘удоволствие, радост’ от ие. корен **kerH-* ‘хваля, славя’ с вероятно първоначално значение ‘говоря високо’ (IEW 530 – 531, LIV 353);

– срвиснем. *giude* (< **giwiþo-*) ‘радост, ликуване’ < ие. **g^heh₁i-* ‘прозявам се, зяпам, зея’, срв. гр. σα>σκω ‘прозявам се’, стб. зү« ‘зея’;

– тук се вписват и производните със значение ‘шумна радост’ от ие. корен **g^hlew-* ‘силен шум, буботене’, дискутирани по-горе;

– фр. *allégresse* ‘бурна радост’ от *allègre* ‘пъргав, жив’ < лат. *alacer* ‘жив, активен’.

Почива си, спокоен е

– авест. *šāiti-š* ‘удоволствие, радост’ < **kyeh₁-* ‘почивам си, спокоен, мирен’, срв. лат. *quiēs* ‘покой’, бълг. *по-кой*, *почивам си* (IEW 638, LIV² 393);

– стинд. *rāma-* ‘удоволствие, радост’, срв. *rāmatē* ‘успокоявам се’ < ие. **h₁rem-* ‘успокоявам се’.

Хипотеза за произхода на праслав. **radъ*, прагерм. **rōta*

След като разгледахме семантичните модели, по които се развива понятието ‘радостен’, нека потърсим в индоевропейските езици думи, които биха могли да са сродни със славянските и германските форми, произлизащи от ие. **HRoHd-*. Въз основа на семантичния развой ‘обичам, грижа се’ > ‘радостен съм’ допускам родство между праслав. **radъ*, прагерм. **rōta-* и гр. ἀρήνω ‘помагам, подкрепям’, стнорд. *rókja* ‘грижа се’. Предполагам, че това са форми, образувани с различни разширения от ие. корен **h₂erh₁-*, засвидетелстван също в думите за ‘горна част на ръка, рамо’: стинд. *īrmá-* ‘ръка, рамо’, авест. *arəta-* ‘ръка’, лат.

armus ‘рамо’, стпрус. *irmo*, гот. *arms* ‘ръка’, стб. рамо. Семантично развитие ‘рамо’ > ‘давам рамо’ > ‘подкрепям, помага’ е засвидетелствано във френски *épaule* ‘рамо’ > *épauler* ‘подкрепям’, брет. *skoz* ‘рамо’ > *skozia* ‘помощ’.

REFERENCES / ЛИТЕРАТУРА

- Buck, C. D. (1949). *A Dictionary of Selected Synonyms in the Principal Indo-European Languages: A Contribution to the History of Ideas*. Chicago: University of Chicago Press.
- Chantraine, P. (1970). *Dictionnaire étymologique de la langue grecque. Histoire des mots*. Vol. II. Paris: Klincksieck.
- Beekes, R. S. P., van Beek, L. (2010). *Etymological Dictionary of Greek*. Leiden: Brill.
- Pokorny, J. (1959). *Indogermanisches etymologisches Wörterbuch*. Francke: Bern.
- Kroonen, G. (2013). *Etymological dictionary of Proto-Germanic*. Leiden: Brill.
- Rix, H., Kümmel, M. et al. (2001). *Lexikon der indogermanischen Verben²*. Wiesbaden: Ludwig Reichert Verlag.
- Mallory, J. P., Adams, D. Q. (1997). *Encyclopedia of Indo-European Culture*. London: Fitzroy Dearborn.
- Matasović, R. (2009). *Etymological Dictionary of Proto-Celtic*. Leiden: Brill.
- Mihaylova, B. (2012). On the Reflex of Word Initial *RHV-* in Greek. – Sukač, R., O. Šefčík (eds.). *The Sound of Indo-European 2 (Papers on Indo-European Phonetics, Phonemics and Morphonemics)*. Copenhagen, 219 – 221.
- ЭССЯ = *Этимологический словарь славянских языков*. Вып. 6. Москва: Наука, 1979. / ESSYA = *Etimologicheskiy slovar' slavyanskikh yazykov*. Vyp. 6. Moskva: Nauka, 1979.

THE HIDDEN HISTORY OF WORDS

Abstract. The public lecture presents four etymological sketches. The first of them analyzes the words for *blind* in Indo-European languages. The second study is devoted to the etymology of the Slavic lexemes **glupъ*, **gluxъ* and **glutъ*. The last two parts deal with the words expressing the emotions *sadness* and *joy*.

✉ **Dr. Bilyana Mihaylova, Assoc. Prof.**
Department of General and Indo-European Linguistics
Sofia University
15, Tzar Osvoboditel Blvd.
Sofia, Bulgaria
E-mail: biliana@slav.uni-sofia.bg